

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Nostra sententia proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

SECTIO III.

Nostre sententia proponitur.

6 Prima conclusio: ens rationis non est purum & simpliciter nihil, probatur.

7 Primo, quia purum, & simpliciter nihil negat tam in se, quam in connotato, siue vt subiecto, siue vt termino entitatem omnem: sed sic est quod ens rationis non negat omnem entitatem siue in se, siue in connotato: ergo ens rationis non est purum nihil. Maior est euidens, quia alias possibilitas, cæcitas & tenebræ essent omnino nihil, imo & vnitas Dei, & non daretur vnitas in Deo; nam, quod nihil est, nihil potest facere seu constituere, vt patet ex euidensissimo axioma: ergo illa formalitas non potest constituere, nec est constitutum vnitatis Dei: sed vnitas non potest esse sine constitutiuo aliquid: ergo nihil est: ergo non est vnitas, quod est hæreticum: ergo datur vnitas: ergo constitutum illius; sed tale constitutum est negatio, vt patet ex metaphysica, vbi id probatum manet: ergo negatio quæcunque licet in se non dicat entitatem, vt formalitas vnitatis, & negatio creaturæ in Deo, dum tamen connectatur cum ente nullo modo est purum nihil: ergo è contra purum nihil debet tam in se quam in connotato negare omnem entitatem.

8 Minor præcipua sic patet, quia ens rationis vniuersalitatis generis speciei tantum abest, vt negat entitatem in connotato, imo essentialiter petit, & supponit tale esse, id est, naturam realem animalis, hominis, & equi, lapidis &c. Ita vt si non essent tales entitates reales aptæ vt communicentur, non resisteret in illis relatio rationis vniuersalitatis, ex qua, & ex tali natura componitur vniuersale, & ratio euidens est, quia vniuersale saltem quoad materiale, v. g. animalitatis, est de essentia leonis: sed quod non est reale positium non potest esse prædicatum transcendente, & transcendens, vt essentia inferiorum positiuorum: ergo vniuersalitas, quæ necessario vt sic petit illam naturam, quæ de essentia est entis positiui realiter, in quo distinguitur ab ente rationis sine fundamento necessario connotat entitatem positiuam, & minimè negat in connotato entitatem, imo essentialiter vt sit supponit, & connotat, illique coniungitur, vt ex illis fiat vnum, quod amplius patet in distinctione rationis inter intellectum diuinum, & voluntatem quæ non solum non negat coniungi cum ente, & non solum non negat supponere entitatem: sed potius petit necessario infinitatem entitatiuam Dei, quæ ideo patitur ab intellectu creato distinctionem rationis, quia infinita entitas est, & non potest concipere illam, vt in se est: ergo ens rationis cum fundamento non negat omnem entitatem in connotato.

9 Nec in se, quia relatio rationis in suo primario conceptu, non est negatio adhuc per rationem in quo distinguitur à cæcitate chimeræ à negatione vitæ in Deo factæ per intellectum &c. Sed dicit primario positiuam rationem fictam, nam relatio de suo formalissimo conceptu, quomodocunque sit, siue realiter, siue per rationem non est negatio: sed positiua entitas, vt patet, quia negatio est carentia, relatio non est carentia: sed

potius est ordinatio, & positium, cuius contradictorium est negatio relationis rationis, vt negatio vniuersalitatis, quæ datur in indiuidua, chimæra nimirum: ergo licet non sit ens reale, non tamen negat illud primario, vt negatio, nec expellit ex se in se omne positium, cum admittat positiuam rationem relationis: ergo non est purum nihil.

Confirmatur, illud quod aliquomodo habet de nouo esse per aliquam productionem, saltem analogicam, & impropiam, non est omnino nihil: sed ens rationis est huiusmodi: ergo non est omnino nihil. Maior est ipsa sententia aduersariorum. Minor sic probatur, illud quod aliquomodo est, habet causam aliquomodo, id est, eo modo, quo est, deducentem ipsum de non esse, ad tale esse, quomodocunque illud sit: sed entia rationis eo modo quo actu sunt aliquando non sunt, & postea sunt, eo modo, quo sunt factæ: ergo. Maior sic probatur, quia nihil deductum se de non se ad se. Minor probatur, relatio præteriti ad futurum est relatio rationis tantum, & idem est in vniuersali, quod ego hodie, & non heri finxi vniuersalitatem fingendam hodie, & est in actu, quando alterum est præteritum, vel quando actu fingo vniuersale non fictum heri: ergo ens rationis habet esse per productionem: ergo non est omnino nihil, quia omnino nihil nullo modo, nec propriè nec impropiè dicitur produci, quia quod omnino non est, omnino, & omnimodo non produci- tur: ergo aliquomodo non produci- tur, quia omnimodo non produci & aliquomodo produci sunt duæ contradictoriæ, & sic idem elset & non elset, v. g. vacuum, quod est intra cælum, quod Thomistæ omnino nihil vocant quo nec propriè, nec impropiè est productum, nec realiter, nec per rationem.

Vltimo. Purum nihil est omnimoda carentia, & negatio entis realis: sed ens rationis non est carentia à parte rei omnis entitatis, ergo ens rationis non est purum nihil. Maior sic probatur, quia in sententia aduersariorum, vacuum illud quod est supra cælum est purum nihil: sed illud vacuum est carentia à parte rei omnis entitatis: ergo purum &c. Minor sic probatur, quia vel extra, vel supra cælum est aliquid, vel non: si aliquid: ergo alius mundus, quia non elset illud aliquid huius mundi, cum omne quod pertinet ad hunc mundum sit, & contineatur intra cælum, & ab illis: ergo elset non pertinerens ad hunc mundum: ergo ad alium: sed est articulus de fide non dari alium mundum: ergo extra cælum non est aliquid verè, & realiter: ergo extra cælum à parte rei, & verè datur carentia & negatio omnis entitatis: ergo à parte rei purum nihil est carentia vera omnis entitatis. Minor est clara, quia sicut ens rationis non datur à parte rei verè, sic à parte rei non est carentia omnis entitatis. Item quia, purum nihil ab æterno fuit v. g. illud vacuum, quod nunc extra cælum est: sed ens rationis est fictum positium, & non est ab æterno, nec est extra cælum, sed obiectiue in intellectu: ergo ens rationis non est purum nihil.